

R. Rafaj: Hlavný poznávací znak progresívnych slniečkárov: Nedokážu si priznať, ani nechcú poznať pravdu

- editor007 | 7. června 2024

SVĚT: Veľa sa o slniečkároch, alias zastrešujúcom pojme pre zmes liberálov, progresívcov, zelených a rôzne skupinky ideologických fanatikov hovorí, ale nevenuje sa im analytická pozornosť. Po atentáte na premiéra už aj Slovensko dospelo do štádia závažného rozšírenia tejto myšlienkového pandémie, kde už len mávnutie rukou „nech si myslia“, nestačí, pretože sa tento ideový vírus začína dotýkať každého z nás, súc v presvedčení zdravých a imúnnych voči výstrelkom a hlúposti

Jednoducho preliala sa povestná kvapka z pohára, o ktorom si väčšina myslela, že sa nikdy nemôže naplniť, lebo veď zdravý rozum nepopustí... Lenže zabúdame na jednoduchý paradox murphyho zákonov - čo sa môže pokaziť, to sa aj pokazí. Tak sa aspoň na začiatok popisne pozrime na časť našich spoluobčanov aj iným okom, než sa oni vidia vo svojom zrkadle.

Nielenže odmietajú pravdu vidieť z jej rôznych a pluralitných aspektov, oni aj pri vedomosti o pravde ju jednoducho neprijímajú. Jednoducho im nesadne do ich myšlienkových, čiže ideologických stereotypov, ktoré chcú presadzovať do spoločnosti. Prečo? Sú to azda hlupáci, idioti? Nie, kdeže.

Slniečkári, liberáli, progresívci sa dokonca hrdia svojimi titulmi, ale ako ukazuje život, kvantita poznatkov vôbec neznamená aj poznanie, čiže schopnosť vecne ich vyhodnotiť, prijať a riadiť sa poznáním.

Život podľa šablóny

Kde je teda pes zakopaný? - V presvedčení. Nie, nie je to klasická viera, ale jej horší variant - ideologická zadubenosť. Niečo ako recept na rozmyšľanie, rozprávanie, konanie len a len prísne podľa predpísanej šablóny. Naši predkovia, keď ešte ani nemali tušenie, že nejaké umelé ideologické konštrukty prídu na tento svet tomuto stavu hovorili „zadubenosť“. Asi od pojmu dub, čiže tvrdé, nepoddajné drevo.

Aj slniečkári sú vlastne nepoddajní k pravde. Blázni sú súčasťou nášho života, tak kde je vážny spoločenský problém? Nepochybne v demokracii, kde má každý voličský hlas rovnakú váhu je problém aj nárast kvantity, v rozmnožení sa ideologických bláznov.

Rovnako závažné pre zdravý vývoj spoločnosti je však aj nárast hlúposti, ktorá sa považuje za „pokrok“ až tak, že nepotrebuje objektívnu pravdu, ani nijaké iné názory prijímať či dokonca len tolerovať.

A to je ďalší vážny defekt, ktorý spoločnosť pri násobení prvých dvoch faktorov už posúva na ostrú šikmú plochu.

Ideologická obmedzenosť je teda slepé nasledovanie dogiem bez ohľadu na ich prítiahnutosť za vlasy.

No najhorší faktor, ktorý už spoločnosť rozdeľuje, polarizuje a traumatizuje je vyvolávanie nenávisťi ideologickými zadubencami k nositeľom iných názorov, dokonca aj popieranie faktov.

Slniečkár totiž uverí v svoje spasiteľské poslanie na svete až do miery fanatizmu. Keďže hlavným

defektom slniečkárstva je neschopnosť prijať vonkajšiu pravdu, objektívnosť, fakty, realitu..., uzatvára sa vo svojej fanatickej posadnutosti do názorovej bubliny a všetkých ostatných označuje negatívnymi nálepkami v chorobnom sartrovskom presvedčení, že „zlo sú tí druhí“, ktorí nechápu slniečkárov ani ich „skvelé“ ideologické konštrukty za záchranu sveta, planéty – hoci aj pri zničení svojho ľudského druhu, ktorí považujú za škodnú.

Slniečkárska diktatúra

Kedže národ sa vymeniť nedá, ani väčšina ľudí si nedá vymyť mozog, typickým sanoznakom ideologickej posadnutosti je šírenie propagandy, teda predpoklad, že tí „dezoláti“ to nakoniec vzdajú a prijmú ich ideologické spasenie za svoje, čím postupne rozšíria rady slniečkárov, liberálov a progresívcov na ich čele a že nakoniec nastolia oni „slniečnú diktatúru“.

Takže si to teraz vecne zhrňme. Tu už nejde o rešpektovanie názorovej slobody jednotlivca, ale o mocenský boj. A máme problém, pretože Slovenská republika sa neriadi nijakou ideológiou (Článok I., Ústava SR).

To, že ideologickú obmedzenosť s prvkami fanatizmu by spoločnosť a najmä vláda nemali podceňovať nám ozrejmi postreh Guillaume Fayeho. Tento francúzsky spisovateľ, filozof a novinár zastával názor, že sa blíži koniec súčasnej modernitnej Európy, ktorá bola založená na kritickom myslení a faktoch.

Jeho citát, že „mať ideologickú prevahu je viac ako mať parlamentnú väčšinu“ (a teda aj vládu a vládnuť) je kľúčom k pochopeniu nebezpečenstva, ktoré na nás číha zdanlivo neškodným šírením slniečkárstva a tzv.moderných západných ideológií na čele s progresívizmom, ktoré prenikli nielen do tretieho sektora, ale aj na akademickú pôdu, do škôl, liberálnych médií, politiky a ktorú si už osvojujú aj globálne megakorporácie.

Ideologická prevaha totiž eliminuje demokraciu ako vôľu väčšiny ľudu angažovanou skupinkou tzv. občianskej spoločnosti, čiže aktivistov politicko-ideologických mimovládok.

Ak nechce vláda a parlament, aby ostali mimo reálne vládnutie, hoci by voľby vyhrali, mali by konečne konať.

Okrem toho, kedy už konečne pochopíme, že zraziť sa s bláznom s klapkami na očiach je najväčšia nehoda v živote? Utópia totiž predchádza dystopii.

AUTOR: Rafael Rafaj